

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa J. Ś. (1) przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W. o zapłatę zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki J. Ś. (1) kwotę 47.675,50 złotych wraz z ustawowymi odsetkami: (a) od kwoty 32.000,00 złotych od dnia 20 września 2011 roku do dnia zapłaty, (b) od kwoty 1.660,00 złotych od dnia 2 października 2012 roku do dnia zapłaty, oraz (c) od kwoty 14.015,50 złotych od dnia 2 września 2014 roku do dnia zapłaty (punkt 1), umorzył postępowanie w zakresie kwoty 450,00 złotych (punkt 2), oddalił powództwo w pozostałym zakresie co do odsetek (punkt 3) oraz pozostawił rozliczenie kosztów procesu orzeczeniu referendarza sądowego przy zastosowaniu treści art. 100 k.p.c. (punkt 4).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach, że powódka J. Ś. (1) uległa w dniu 11 maja 2011 roku wypadkowi samochodowemu. W wyniku wypadku, u powódki zdiagnozowano uraz głowy z utratą przytomności i wstrząśnieniem mózgu, liczne rany otwarte głowy, uraz szyi, stłuczenie klatki piersiowej, liczne powierzchowne urazy klatki piersiowej, liczne powierzchowne urazy grzbietu, brzucha i miednicy. Powódka była hospitalizowana w (...) im. K. w Ł. do 13.05.2011 roku. J. Ś. (1) przebywała na zwolnieniu lekarskim od 11.05 do 1.07.2011 r. W tym czasie powódka chodziła i spała w kołnierzu ortopedycznym. Po powrocie ze szpitala odczuwała silne zawroty głowy, traciła równowagę. Miała problemy z samodzielnym myciem. Powódka mieszkała z synem. Bezpośrednio po wypadku zajmowała się nią córka, która prowadziła osobne gospodarstwo. Córka zajmowała się poszkodowaną codziennie przez około 3 godziny. Pomoc polegała na zakupach, przygrzaniu posiłków. Po powrocie do pracy J. Ś. (1) była samowystarczalna. Czuliła strach przed pracą analityczną, która wymagała skupienia. Powódka wróciła na to samo stanowisko pracy z takimi samymi zarobkami. Więcej czasu musiała poświęcać na te same czynności co przed wypadkiem.

W dniach 20 maja, 13, 20 czerwca oraz 1 lipca 2011 powódka odbyła konsultację neurologiczną w Centrum Medycznym (...). Z kolei w dniu 25 maja, 8 i 22 czerwca 2011 roku poddała się badaniu ortopedy. W dniu 1 czerwca poszkodowana odbyła konsultację chirurgiczną. W dniu 22 czerwca powódka odbyła konsultację psychiatryczną. W dniu 26 maja została zbadana przez dermatologa i psychologa. Badanie u psychologa ponowiła 9 czerwca.

W czerwcu 2011 roku J. Ś. (1) odbyła serię zabiegów fizykoterapeutycznych. Zabiegi były bezpłatne. Na zabiegi powódka jeździła autobusami, taksówkami. Kurs taksówką średnio kosztował 20 zł w jedną stronę. W czasie zwolnienia na leki powódka wydała od 50 do 100 zł. Kupowała też maść dermatologiczną, która kosztowała 70 zł. W dniu 12 października 2011 roku powódka przeszła zabieg wycięcia zmiany skóry- usunięcia asfaltu z małżowiny usznej.

Pismem z dnia 11 lipca 2011 roku pełnomocnik powódki zażądał zapłaty kwoty 1.293,71 zł tytułem odszkodowania i kwoty 50.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

W dniach 5 i 19 października 2011 roku J. Ś. (1) została skonsultowana przez chirurga plastyka. Pismem z dnia 28 listopada 2011 roku pełnomocnik powódki złożył pozwanemu dodatkową dokumentację medyczną.

Decyzją z dnia 26 stycznia 2012 roku Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny przyznał J. Ś. (1) 7000,00 zł zadośćuczynienia, 70,40 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów, 333,31 zł tytułem zwrotu kosztów zakupu leków i 512,00 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich przyjmując 32dni x 2 godziny x 8,00 zł. Pismem z dnia 23 lutego 2012 roku J. Ś. (1) wniosła odwołanie od tej decyzji. Pismem z dnia 2 kwietnia 2012 roku pozwany zaproponował zawarcie ugody poprzez dopłatę 4000,00 zł do już wypłaconego zadośćuczynienia. W odpowiedzi pełnomocnik powódki zaproponował dopłatę z tego tytułu kwoty 15.000,00 zł

W międzyczasie, powódka ponownie została skonsultowana przez ortopedę (styczeń 2012 roku, kwiecień 2012 r.) oraz psychologa (luty, marzec 2012 r.) oraz przeszła kolejne zabiegi rehabilitacyjne (kwiecień 2012 r.)

W okresie styczeń- wrzesień 2011 roku J. Ś. (1) została wypłacona premia półroczna. W marcu 2011 roku za IV kwartał 2010 roku w kwocie 15.772,00 zł brutto. We wrześniu 2011 roku za II kwartał 2011 roku w kwocie 14.112,00 zł brutto. Za pierwsze półrocze 2010 roku pracodawca wypłacił powódce premię w wysokości 22.998,50 zł. J. Ś. (1) zarabiała miesięcznie 8.600,00 zł brutto. W czerwcu 2012 roku pozwany dodatkowo wypłacił powódce kwotę 450,00 zł tytułem zwrotu kosztów zabiegu. Obecnie J. Ś. (1) na leki wydaje około 60,00 zł. Zażywa ketonal i wertix - przeciwko zawrotom głowy. Powódka nie odczuwa żadnych obaw przed prowadzeniem samochodu, ale boi się przechodzić po pasach.

Po wypadku rozwinął się u J. Ś. (1) zespół zaburzeń nerwicowych manifestujący się zaburzeniami snu, stanami lekowymi, zaburzeniami koncentracji uwagi, bólami głowy. Skutkowały one długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 5%. Z psychiatrycznego punktu widzenia powódka nie wymagała pomocy osób trzecich. J. Ś. (1) obecnie nie wymaga leczenia psychiatrycznego.

Z neurologicznego punktu widzenia J. Ś. (1) doznała urazu uogólnionego, w tym kręgosłupa szyjnego. Dolegliwości bólowe kręgosłupa utrzymywały się długo. Przez 3 miesiące ich zakres był znacznego stopnia, zmniejszając się do umiarkowanego. Skutkowały one długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 10%. J. Ś. (1) wymagała pomocy w wymiarze 3-4 godzin dziennie przez okres 2 miesięcy po wypadku. Opieka ulegała zmniejszeniu do 2-3 godzin w okresie dalszych 3 miesięcy. W dalszym okresie 7 miesięcy powódka wymagała pomocy w wymiarze 1 godziny dziennie.

Z punktu widzenia chirurga plastyka J. Ś. (1) doznała 2 % uszczerbku na zdrowiu. Chirurgiczna korekta blizn była zasadna. Z uwagi na blizny powódka nie wymagała pomocy osób trzecich.

U J. Ś. (1) ujawniły się niewielkiego stopnia neurotyczne zaburzenia osobowości wskazujące na obniżenie możliwości przystosowawczych w sytuacjach społecznych, istotne zaburzenia funkcjonowania sfery emocjonalnej, dyskretne obniżenie sprawności procesów poznawczych, utrzymujące się objawy lęku komunikacyjnego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii powołanych w sprawie biegłych (psychiatry, neurologa, chirurga plastyka oraz psychologa) oraz zeznań powódki i świadka J. Ś. (2).

W rozważanych prawnych Sąd Rejonowy podnosił, że podstawę dochodzonego przez powódkę roszczenia stanowi art. 98 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152, ze zm.), zgodnie z którym do zadań Funduszu należy zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych, za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na osobie, gdy szkoda została wyrządzona w okolicznościach uzasadniających odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego pojazdem mechanicznym, a nie ustalono ich tożsamości. Zasada ta ma wprost zastosowanie w niniejszej sprawie, gdyż sprawca potrącenia powódki nie został ustalony. Zasada odpowiedzialności nie była w toku procesu kwestionowana.

Dalej, Sąd uznał, że pozwany odpowiadał za szkodę w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody - czyli na podstawie art. 436 § 1 kc w zw. z art. 435 kc. W niniejszym procesie, J. Ś. (1) dochodziła roszczeń z tytułu zadośćuczynienia, zwrotu kosztów opieki osób trzecich, kosztów leczenia oraz premii. Pozwany wypłacił J. Ś. (1) część zadośćuczynienia i odszkodowania.

W ocenie Sądu, rodzaj doznanych przez powódkę urazów, oraz rozmiar doświadczonego cierpienia uzasadniał zasądzenie z tytułu zadośćuczynienia całej dochodzonej w postępowaniu kwoty, a to 32.000 zł. Zasądzając powyższą kwotę, Sąd miał na uwadze już wypłaconą przez pozwanego z tego tytułu kwotę 7.000,00 zł. Łącznie zatem powódka otrzyma 39.000,00 zł.

Z tytułu zwrotu kosztów opieki osób trzecich, kosztów leczenia oraz premii należała się J. Ś. (1) kwota 7201,00 zł. Ustalając kwotowy wymiar pomocy Sąd skorzystał z przeciętnych stawek obowiązujących w (...) Komitecie Pomocy

(...), a wynoszących 9,50zł/godz. Z tego tytułu należała się J. Ś. (1) kwota 7201,00 zł. Uwzględniając dotychczas wypłacone 512,00 zł, Sąd zasądził na rzecz powódki 6.689,00 zł.

Na odszkodowanie składał się również koszt wydania prywatnej opinii psychiatrycznej w kwocie 100,00 zł.

Ustalając zaś koszty związane z utraconą premią, Sąd skorzystał z dobrodziejstwa art. 322 kpc. Premia była istotnym elementem wynagrodzenia powódki. Była ona przyznawana regularnie za każde półrocze. Nie stanowiła elementu uznaniowego. Gdyby nie przebywanie na zwolnieniu lekarskim powódka z pewnością by ją otrzymała.

W okresie styczeń- wrzesień 2011 roku J. Ś. (1) została wypłacona premia półroczna. W marcu 2011 roku za IV kwartał 2010 roku w kwocie 15.772,00 zł brutto. We wrześniu 2011 roku za II kwartał 2011 roku w kwocie 14.112,00 zł brutto. Za pierwsze półrocze 2010 roku pracodawca wypłacił powódce premię w wysokości 22.998,50 zł. Powyższe kwoty wynikały z dokumentów, które nie zostały zakwestionowane przez pozwanego.

Wysokość premii była stosunkowo stała. J. Ś. (1) zarabiała miesięcznie 8.600,00 zł brutto. Premia półroczna stanowiła zatem około 2,7 wynagrodzenia – co wynika z zaświadczenia dotyczącego 2010 roku. Skoro tak, to za każdy miesiąc stanowiła ona odpowiednik 0,5 wynagrodzenia (2,7/ 6 miesięcy). W 2011 roku J. Ś. (1) nie była w pracy od maja do lipca, czyli 2 miesiące. Skoro tak, to za ten okres premia wynosiłaby 8.600,00 (8.600,00 x 0,5 x 2). Sąd obliczył poniesiony w tym zakresie uszczerbek jako różnicę pomiędzy kwotami 22.998,50 zł a 14.112,00 zł, co dało 8.896,00 zł.

Konkludując, na zasadzoną kwotę 47.675,50 zł składały się wszystkie wymienione wyżej sumy pomniejszone o już wypłacone odszkodowanie (32.000,00 + 6.689,00 + 100,00 + (...),00).

W zakresie żądanych odsetek Sąd zważył, iż stosownie do treści art. 481 § 1 k.c., stanowiącego – zgodnie z dyspozycją art. 359 § 1 k.c. – formalne, ustawowe źródło odsetek, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnianiem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik, odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

W realiach niniejszej sprawy powódka zgłosiła szkodę pozwanemu pismem z dnia 11.07.2011 roku żądając zapłaty kwoty 1.293,71 zł tytułem odszkodowania i kwoty 50.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Strona powodowa zasadnie żądała zatem zapłaty odsetek od 20.09.2011 roku, ale jedynie w zakresie zadośćuczynienia (32.000,00 zł).

Co do odsetek z tytułu zasadzonego odszkodowania, to należało dokonać rozdzielenia pomiędzy kwotami żądanymi w pozwie oraz w piśmie zawierającym rozszerzenie. I tak odsetki od 1660,00 zł zostały zasądzone od daty doręczenia odpisu pozwu, zaś pozostałe od daty doręczenia pisma zawierającego rozszerzenie.

W zakresie kwoty 450,00 zł Sąd umorzył postępowanie z uwagi na cofnięcie powództwa w tym zakresie.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu Sąd pozostawił orzeczeniu referendarza sądowego na podstawie art. 100 kpc (powódka nieznacznie przegrała proces w zakresie odsetek ustawowych) .

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zaskarżając rozstrzygnięcie w części, tj. w zakresie kwoty 8.996 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.660 zł zasądzonymi od dnia 2 października 2012 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 7.336 od dnia 2 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz co do odsetek ustawowych od kwoty 32.000 zł zasądzonych od dnia 20 września 2011 r. do dnia 19 stycznia 2012 r.

Rozstrzygnięciu skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj.:

1) art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powódka wskutek wypadku z dnia 11.05.2011 r. poniosła szkodę majątkową w postaci utraty premii za 2011 r. w łącznej wysokości 8.896 zł, w sytuacji gdy powódka nie udowodniła tej okoliczności;

2) art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że naprawienie szkody obejmuje koszty sporządzonej na zlecenie powódki prywatnej opinii psychologicznej w wysokości 100 zł, podczas gdy zakres doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu psychicznym został ustalony na podstawie sporządzonych w sprawie opinii biegłego psychologa i psychiatry, a tym samym brak podstaw do uznania, że wydatek na ww. opinię prywatną jest celowy i uzasadniony;

3) art. 109 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) i (...) poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że w dniu 20.09.2011 r. roszczenie powódki w zakresie kwoty 32.000 zł było wymagalne, w sytuacji gdy pozwany otrzymał akta szkody od zakładu ubezpieczeń likwidującego szkodę dopiero w dniu 20.12.2011 r., a zatem w dacie, od której Sąd zasądził odsetki (tj. w dniu 20.09.2011 r.), pozwany nie był jeszcze w zwłoce, albowiem nie upłynął jeszcze (a nawet nie zaczął biec) 30-dniowy termin na wypłatę świadczenia.

W oparciu powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w zakresie kwoty 8.996 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.660 zł od dnia 2 października 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 7.336 zł od dnia 2 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie ustawowych odsetek od kwoty 32.000 zł liczonych od dnia 20 września 2011 r. do dnia 19.01.2012 r., zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed I i II instancją według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna jedynie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o odsetkach od zasądzonej kwoty 32.000 zł. i w tym zakresie skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku. W pozostałej części jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Zaskarżony wyrok został oparty na ustaleniach szczegółowo przedstawionych w jego uzasadnieniu. Sąd Okręgowy w całości podziela te ustalenia i przyjmuje za własne, zwłaszcza że podstawa faktyczna ww. wyroku nie została w apelacji podważona.

Apelacja pozwanego sprowadzała się do zakwestionowania przyznanego powódce przez Sąd Rejonowy odszkodowania w części obejmującej wyrównanie uszczerbku majątkowego powódki wskutek zmniejszenia premii półrocznej za pierwsze półrocze 2011 r. (a więc obejmującej także okres jej niezdolności do pracy) oraz poniesionych kosztów sporządzenia prywatnej opinii psychologicznej na potrzeby niniejszej sprawy wraz z odsetkami od tychże kwot, a także przyjętej przez Sąd Rejonowy daty początkowej naliczania odsetek od kwoty zasądzonego zadośćuczynienia, jako 20 września 2011 r. Spośród podniesionych zarzutów jedynie ostatni zasługiwał na uwzględnienie.

W istocie bowiem, termin wypłaty świadczeń przez Ubezpieczony Fundusz Gwarancyjny jest określony przez art. 109, ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 392), którego Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie zastosował. Zgodnie z powołaną regulacją, fundusz jest obowiązany zaspokoić roszczenie z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania akt szkody od zakładu ubezpieczeń lub syndyka upadłości.

Bezspornie, pozwany otrzymał akta szkody od zakładu ubezpieczeń likwidującego szkodę w dniu 20 grudnia 2011 r., co wynika z akt szkodowych (...) (data wpływu na obwołucie Akt S. (...)) załączonych do niniejszej sprawy. W aktach tych, znajdowało się pismo powódki datowane na dzień 11 lipca 2011 r. z żądaniem wypłaty odszkodowania (w łącznej kwocie 1.293,71 zł) i zadośćuczynienia (50.000 zł) w związku z wypadkiem z dnia 11 maja 2011 r. Sąd Rejonowy, zasądzając od przyznanej kwoty zadośćuczynienia (32.000 zł) odsetki od dnia 20 września 2011 r. do dnia zapłaty, przyjął zaś jako datę początkową naliczania odsetek dzień zgłoszenia szkody zakładowi ubezpieczeń społecznych, a to 20 lipca 2011 r. W świetle powołanego art. 109 ust 1. Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), tak określony termin wymagalności świadczenia był nieprawidłowy. Należy przyjąć, iż pozwany zobowiązany był do wypłaty powódce kwoty zadośćuczynienia do dnia 19 stycznia 2012 r. W związku z tym, z dniem 20 stycznia 2012 r., pozwany pozostawał w opóźnieniu.

W świetle powyższego, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1 a, w ten sposób, że od kwoty 32.000 zł zmienił początkowy bieg terminu ustawowych odsetek na termin od dnia 20 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty w miejsce terminu od dnia 20 września 2011 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie, rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było prawidłowe. Wbrew zarzutom pozwanego, powódce należało się bowiem odszkodowanie za zaistniały uszczerbek majątkowy, którego fakt poniesienia powódka wykazała przedstawiając, niekwestionowane zresztą przez pozwanego, zaświadczenia o wysokości uzyskanej premii półrocznej za pierwsze półrocze roku 2010 i 2011 r. Z przedłożonych zaświadczeń, wynika, iż premia półroczna za pierwsze półrocze 2011 r. (a więc za okres obejmujący przebywanie powódki na zwolnieniu lekarskim od 11 maja 2011 r. do 1 lipca 2011 r.) była niższa niż premia za ten sam okres w poprzednim roku. Biorąc pod uwagę powyższe, a także dodatkowe dane o wysokości premii uzyskanej w IV kwartale 2010 r., Sąd Rejonowy ocenił, iż odpowiednią sumą z tego tytułu będzie kwota 8.896 zł, której zasady wyliczenia wskazał w uzasadnieniu. Zdaniem Sądu Okręgowego, dokonana ocena jest słuszna i mieści się w ramach uznania przyznanego przepisem art. 322 k.p.c. Zważyć bowiem należy, iż Sąd Rejonowy wyliczył kwotę premii, jaką mogłaby uzyskać powódka, rozważając wszystkie okoliczności niniejszej sprawy, a w szczególności wysokość premii dotychczas przez powódkę uzyskiwanych. Nie może zatem ostać się zarzut nieudowodnienia przez powódkę wysokości szkody w przyjętej przez Sąd kwocie 8.896 zł, skoro kwota ta została ustalona jako odpowiednia z punktu widzenia oceny Sądu. Należy podnieść, że powódka wykazała, iż na skutek wypadku jej pobory z tytułu premii uległy zmniejszeniu, przy czym nie ma większego znaczenia jaki charakter miała premia, bowiem powódka systematycznie ją otrzymywała.

Zasadnym było również uwzględnienie w zasądzonym roszczeniu kwoty 100 złotych jako kosztów zleconej przez powódkę opinii psychologicznej z dnia 13 marca 2012 r. Opinia ta pozwoliła zweryfikować powódce zasadność dochodzenia uzupełniającego zadośćuczynienia poza przyznaną w toku postępowania likwidacyjnego kwotą 7.000 zł. Wnioski z opinii dały bowiem powódce specjalistyczne rozeznanie co do jej stanu psychoemocjonalnego. Strona powodowa poniosła zatem szkodę polegającą na konieczności poniesienia wydatków na prywatną ekspertyzę w postępowaniu sądowym i pozostawała ona w normalnym związku przyczynowym ze szkodą spowodowaną wypadkiem komunikacyjnym. Ponadto opinia ta była zbieżna z opinią biegłego psychologa przeprowadzoną w toku postępowania, na wniosek pozwanego i przyczyniła się do wyjaśnienia stanu zdrowia powódki. Wydatek powyższy należy zatem zakwalifikować jako celowy i uzasadniony, a żądanie to znajduje uzasadnienie w art. 361 k.c.

Prawidłowo Sąd Rejonowy naliczył również odsetki od ww. kwot odszkodowania.

Z powyższych względów na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1 a. w pozostałym zakresie, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 100 k.p.c. zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów zasądzając od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz J. Ś. (1) kwotę 820,40 zł. Z kwoty 10.383 zł, stanowiącej wartość przedmiotu zaskarżenia, została uwzględniona kwota 1.387 zł jako wartość skapitalizowanych odsetek za kwestionowany przez skarżącego okres ich naliczania. Kwota 1.387 zł stanowi 13 % wartości przedmiotu zaskarżenia. Zgodnie z ww. zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 k.p.c.), strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powód w 13 %, a pozwany w 87 %. Koszty procesu wyniosły 2.920 zł, w tym po stronie powoda w kwocie 1.200 zł (wynagrodzenie pełnomocnika), a po stronie pozwanego w kwocie 1.720 zł (opłata od apelacji 520 zł oraz 1.200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika). Pozwanego zgodnie z podaną zasadą, powinny obciążać koszty w kwocie 2.540,40 zł (2.920 zł x 87 %), a powoda w kwocie 379,60 zł (2.540,40 zł x 13 %). Skoro jednak powód faktycznie poniósł koszty w kwocie 1.200 zł, należy mu się zwrot kwoty 820,40 zł (1.200 zł – 379,60 zł), którą Sąd zasądził na jego rzecz od pozwanego na podstawie art. 100 k.p.c.